ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΦΕΛΛΑΧΟΥ

Πρὸ μηνὸς στὴν Παλαιστίνη ἐδικάσθη ἕνας γηραιὸς φελλάχος, μαζὶ μὲ μερικοὺς συντρόφους του. Κατηγοροῦντο ὅτι εἶχαν λεηλατήσει τὰ σπίτια μερικῶν Ἑβραίων. Ἡ διαδικασία ἦταν κάπως ἰδιόρρυθμη, καὶ ἐξελίχθη ὡς ἑξῆς :

ΔΙΚΑΣΤΗΣ. — Πῶς λέγεσαι ;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Χατζῆ Μωχαμὲτ Ἴμπν Ταουφίκ, Ἀμπνε ἂλ Ἀζίζ Ραχμάν !

ΔΙΚ. — Πόσο χρονῶν εἶσαι ;

ΚΑΤ. — Τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἀγόρασα γιὰ ἑβδόμη φορὰ ἕναν «ἀμπᾶ» στὴ ζωή μου ! (Ὁ φελλάχος χωρικὸς φορεῖ τὸν «ἀμπᾶ» του κάπου δέκα χρόνια).

ΔΙΚ. — Ποῦ κάθεσαι ;

ΚΑΤ. — Στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὁ Ἀλλὰχ ἂς μακραίνῃ τὶς μέρες του.

ΔΙΚ. — Καὶ ποῦ κάθεται ὁ ἀδελφός σου ;

ΚΑΤ. — Μὰ τὸν Ἀλλάχ, στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ κάθουμαι κ' ἐγώ.

ΔΙΚ. — Ποῦ κάθεστε τότε καὶ οἱ δυό σας ; Πές μας, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

ΚΑΤ. — Στὸ ἴδιο σπίτι σοῦ εἶπα, ὦ δικαστή !

ΔΙΚ. — Καὶ ποιὸς ἄλλος κάθεται ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

ΚΑΤ. — Μιὰ γυναῖκα, ποὺ ὁ Ἀλλὰχ νὰ συχωρέσῃ τὶς ἁμαρτίες της.

ΔΙΚ. — Μὲ ποιὸν εἶνε παντρεμμένη αὐτὴ ἡ γυναῖκα ;

ΚΑΤ. — Μὲ ἕναν ἄντρα, ὦ δικαστή !

ΔΙΚ. — Γιὰ πές μου, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, γιὰ πές μου, πόσο μακρυὰ εἶνε τὸ σπίτι σας ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ ποὺ ζυταλεύφατε ;

ΚΑΤ. — Πρέπει νὰ ἀδειάσῃ κανεὶς ἕξη τσιμπούκια γιὰ νὰ φτάσῃ ἴσαμ' ἐκεῖ.

ΔΙΚ. — Γιὰ πές μου, ἐπὶ τέλους, ἔκλεψες καὶ σύ ;

ΚΑΤ. — Φυσικά. Ἀφοῦ ὅλοι ἔπαιρναν, γιατί νὰ μὴν πάρω κι' ἐγὼ τὸ μερτικό μου ;

Ὁ Ἄγγλος δικαστής, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὴ γέρικη ἡλικία τοῦ κατηγορουμένου, τὸν κατεδίκασε σὲ μικρὴ σχετικῶς φυλάκισι.

ΛΑΪΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ὁ λαός μας ἔχει μερικὲς περίεργες δοξασίες σχετικὰ μὲ τὴ δημιουργία μερικῶν ζώων.

Στὴν Ἀκαρνανία λ. χ. πιστεύουν ὅτι, ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, ἔπλασε κι' ὁ Διάβολος τὸ λύκο. Ὅταν τὸν ἀποτελείωσε ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ζωντανέψῃ. Τότε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, φύσηξε στὸ λύκο ζωὴ καὶ τὸν διέταξε νὰ φάῃ τὸ δημιουργό του. Τὸ ζῶο ὥρμησε πραγματικὰ κατὰ τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφτασε νὰ φάῃ παρὰ μόνο τὸ ἕνα του πόδι. Κι' ἀπὸ τότε — τελειώνει ἡ παράδοσις — ὁ Διάβολος ἔμεινε κουτσὸς καὶ λέγεται μονοπόδαρος καὶ λυκοφαγωμένος.

Ἐπίσης στὴν Ἤπειρο πιστεύουν ὅτι τὸ γάϊδαρο τὸν ἔπλασε ὁ Διάβολος. Ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ζωντανέψῃ, παραλάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ ζωή. Τότε αὐτός, πλησιάζοντας τὸ ζῶο, τοῦ φώναξε :

— Σήκω, γάϊδαρε, νὰ ζήσῃ ἡ φτώχεια !...

Ὁ γάϊδαρος, πράγματι, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ζωντάνεψε ἀμέσως κι' ἔτσι ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὠφέλιμα ζῶα στὸν ἄνθρωπο.

ριο τοῦ θανάτου ἐξασκοῦσε ἀπάνω τους μιὰ ἐπίδρασι ἐντελῶς ἀπροσδιόριστη, στὴν ὁποία τὸ δέος τοῦ ἀγνώστου συνενωνόταν μὲ τὸ θέλγητρο τῆς ζωῆς.

Ἔξαφνα μιὰ ὡραία γυναῖκα προχώρησε γοργὰ στὸ νεκρικὸ θάλαμο καί, πρὶν προφτάσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, πλησίασε στὴν κλίνη τοῦ ψυχορραγοῦντος ποιητοῦ, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔβρεξε μὲ δάκρυα τὸ ὠχρὸ μέτωπό του.

— Ἀδελφέ μου ! ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ μὲ σπαραγμό. Πρέπει νὰ ζήσῃς γιὰ νὰ χαρῆς αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σὲ καταστήσῃ ἀθάνατον στὴ γῆ ! Πρέπει νὰ ζήσῃς γιὰ μένα, τὴν ἀδελφή σου ! Δὲν μ' ἀκοῦς, Τορκουάτε ; Γιατί δὲν ἀποκρίνεσαι, ἀγαπημένε μου ;

Τότε ὁ ἑτοιμοθάνατος ἄνοιξε τὰ βαρυμένα του μάτια, εἶδε τὸ στέφανο ποὺ ἦταν βαλμένος στὰ πόδια του, γνώρισε τὴν ἀδελφή του ποὺ στεκόταν μπροστά του δακρυσμένη κι' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ἄνθισε στ' ἄχρωμα χείλη του, ἐνῶ τὰ μάτια του κλειστήκανε γιὰ πάντα...

Τὰ μάτια ὅλων τῶν παρισταμένων ὑγράνθηκαν ἀπὸ τὴ θλίψι, ἐνῶ ἀπέξω τὰ πλήθη ἄρχισαν νὰ φωνάζουν :

— Δόξα καὶ τιμὴ στὸ μεγάλο ποιητή ! Αἰωνία σου ἡ μνήμη, **Τορκουάτε Τάσσε !**

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΘΡΥΛΟΙ, ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τί πιστεύουν οἱ Κρητικοὶ γιὰ τοὺς σεισμούς. Τὰ ἄστρα ποὺ πέφτουν στὴν γῆ. Πῶς χώρισαν ἡ Κυκλάδες. Ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἡρακλείου. Ἡ τρομερὴ πρόληψις τοῦ «βασανίσματος». Ἡ καταραμένη κερένια κούκλα. Ὁ Μητσάκης γιὰ τὶς γυναῖκες. Μιὰ ρεκλάμα ξενοδοχείου. «Σπέφσατε !.. Σπέφσατε !...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Νὰ μερικὲς Κρητικὲς δοξασίες γιὰ τοὺς σεισμούς, ἀρκετὰ ἐπίκαιρες σήμερα ποὺ ἡ ἀτυχὴς νῆσος ἐπλήρωσε πάλι τὸν φόρον της στὸν Ἐγκέλαδον :

Οἱ Κρητικοὶ πιστεύουν πώς, ὅταν πέσῃ κανένα ἄστρο στὴ γῆ, γίνεται σεισμός, βουλάει ὁ τόπος καὶ πλημμυράει ὅλος ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἔτσι, λένε, ἔπεσε μιὰ φορὰ ἕνα ἄστρο καὶ χώρισε τὴ Σαντορίνη καὶ τὰ ἄλλα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ γίνηκε θάλασσα ἀνάμεσά τους, γιατὶ πρὶν ἦσαν ἑνωμένα.

Λένε ἀκόμα οἱ γέροι Κρητικοὶ πώς, μιὰ φορὰ ποὺ ἔγινε ἕνας μεγάλος σεισμὸς στὴν Κρήτη, τὰ βόδια μουγκρίζανε, μεγάλοι βράχοι κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τοὺς γκρεμοὺς στὴ θάλασσα, ἡ κορυφὲς τῶν δέντρων ἀγγίζανε στὴ γῆ ἀπὸ τὸ δυνατὸ σείσιμο, καὶ τρομερὴ βοὴ ἀκουγόταν ἀπὸ τὰ βάθη καὶ τὰ τρίσβαθα τῆς γῆς !...

Τότε κατεστράφη καὶ τὸ Ἡράκλειο καὶ βγάλανε οἱ Κρητικοὶ ἕνα τραγοῦδι, ποὺ λέει :

Ἡ θάλασσα ἀκίνητη
κι' οἱ τέσσερες ἀνέμοι,
τρία λεπτὰ βουλᾶ ἡ γῆς,
βγάνει καπνοὺς καὶ τρέμει.
Χαλᾶνε χῶρες καὶ χωριά,
σὰν ὅταν πέφτῃ ἄστρο
μὰ δὲν ἐχάλασαν πολλά,
σὰν τὸ παντέρμο Κάστρο (Ἡράκλειο).

Ἐπίσης πιστεύουν οἱ Κρητικοὶ πώς, ὅταν κάμῃ σεισμό, ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ περπατήσῃ πισωπατώντας τὴν ὥρα ποὺ τρέμει ἡ γῆς, θὰ τοῦ συχωρεθοῦνε τόσες ἁμαρτίες, ὅσα βήματα προφτάσῃ νὰ κάνῃ...

* * *

Ὑπάρχει ἀκόμα ἡ ἑξῆς πρόληψις στὴν Κρήτη :

Ὅταν θέλῃ, λένε, ἕνας παπᾶς νὰ βασανίσῃ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ ἔκαμε κακό, φτιάχνει μιὰ κερένια κοῦκλα μακρὴ, ποὺ νὰ μοιάζῃ τοῦ ἐχθροῦ του, μ' ἕνα φυτίλι στὴ μέσῃ, κι' ὅταν πάῃ νὰ λειτουργήσῃ στὴν ἐκκλησιά, ἀνάβει τὸ φυτίλι τῆς κούκλας καὶ λέει μιὰ κατάρα.

Ἔτσι ὁ ἐχθρός του λυώνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, δὲν βρίσκει γιατρειά, κι' ὅπως λέει τὸ τραγοῦδι :

Μοῦδε γιατροὶ τὸν γιατρεύουνε,
οὐδ' ἅγιοι τὸν βοηθοῦνε...

Ἐκτὸς ἂν πάῃ στὸν παπᾶ καὶ τοῦ ἐξομολογηθῆ τὸ κρίμα του καὶ τοῦ ζητήσῃ συχώρεσι. Τότε ὁ παπᾶς σβύνει τὸ φυτίλι τῆς κούκλας καὶ γίνεται καλὰ ὁ «βασανισμένος». Ἀλλοιῶς θὰ λυώνῃ λίγο - λίγο σὰν τὸ κερὶ τῆς κούκλας, κι' ὅταν αὐτὴ ἀποκαῆ στὴν ἐκκλησιά, θὰ τελειώσῃ κι' αὐτοῦ ἡ ζωή του !...

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν ἀλησμόνητο Μιχαὴλ Μητσάκη, τί ἰδέα ἔχει γιὰ τὶς γυναῖκες.

— Ἡ γυναῖκες ;... ἀπάντησε ὁ συγγραφεὺς τῆς «Θλίψεως τοῦ Μαριάρου». Γιὰ νὰ τὶς γνωρίσῃ κανεὶς καλά, πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὶς κακές, τὶς ἄμυαλες καὶ ἄπιστες. Γιατὶ αὐτὲς εἶνε ἡ περισσότερες. Ἡ καλὲς γυναῖκες εἶνε ἐλαχιστότατες. Ἄγγελοι δὲ δὲν ὑπάρχουν καθόλου ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς !...

* * *

Κατὰ τὴν παλαιὰν καλὴν ἐποχὴν τῆς φτήνειας καὶ τῆς ἀγραμματοσύνης — ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς ἡ δευτέρα διατηρεῖται καὶ σήμερον, σὲ πολὺ μεγαλείτερο μάλιστα βαθμὸ — κάποιος Θεσσαλονικεὺς ξενοδόχος εἶχε κυκλοφορήσει στὴν πόλι του τὴν κάτωθι ἔντυπη ἀνακοίνωσι γιὰ τὸ ρεστωράν του :

«Σπέφσατε . . . Σπέφσατε στὸ ξενοδοχεῖον μας. Θὰ φάγεται τὰ ὑποκάτοθεν γραμένα πολὺ φτηνὰ καὶ θὰ ἐφχαριστιθῆται διὰ τὸν δῆπνον ὅπου θὰ φάγεται ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ Ξενοδοχοῖον Κωνσταντινουπόλεως.

Τ η μ α ῖ φ α γ η τ ὼ ν

Σοῦπα ἠζωμὸν	*Παράδες*	*20*
Ἡ πόρτσια ὅλα τὰ φαγητὰ ἀπὸ κρέας	»	*60*
Κρέας μὲ ζαρζαβάτη πόρτσια	»	*40*
Ψάρη ἤτη πηλάφι καὶ Μακαρὸ	»	*40*
Διάφορα γλυκίγματα	»	*40*

Ὅλα τάφτα στὴν Θεσαλονίκη στὴν σκάλα στὸ σηγτριβάνη Ἀντικρά, Ἀριθμὸν 21 ξενοδοχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, τῇ 3 Ἰανωαρίου 1886».